

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220202985
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2220202985.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v právnej veci navrhovateľky: Ing. K. W., rod. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M., t.č. bytom M. XX, M., proti manželovi: Ing. C. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. A., t.č. bytom C. XXX/XX, W. A., o rozvod manželstva, o odvolaní manžela proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 9. októbra 2020, č.k. 19Pc/8/2020-35, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie manželstvo navrhovateľky a manžela uzavreté dňa 17.02.1990 v Rožňave a zapísané v knihe manželstiev býv. rady Mestského národného výboru v Rožňave, zväzok 10, ročník 1990, str. 149, por. č. 12, rozviedol.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 18 a § 23 ods. 1, 2 a 3 Zákona o rodine, keď zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že problémy v manželstve účastníkov konania možno vidieť hneď na samom počiatku manželstva, keď navrhovateľka opustila svoje pôvodné bydlisko v T. a prisťahovala do regiónu, odkiaľ pochádzal manžel a kde navrhovateľka mimo manželovej rodiny nemala žiadne zázemie. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že problémy v manželstve účastníkov konania možno vidieť hneď na samom počiatku manželstva, keď navrhovateľka opustila svoje pôvodné bydlisko v T. a prisťahovala sa do regiónu, odkiaľ pochádzal manžel, a kde navrhovateľka mimo manželovej rodiny nemala žiadne zázemie. Manžel trávil s rodinou málo času kvôli práci a podľahol alkoholizmu. Hoci od užívania alkoholu manžel upustil v roku 1994, keď vstúpil do P. E., túto životnú zmenu navrhovateľka nevnímala kladne a považovala ju za výrazný zlom v ich vzťahu. Navrhovateľka úvodné roky manželstva venovala rodine, keď sa v W. A. starala o spoločnú dcéru 10 rokov. Hoci manžel tvrdil, že po úraze navrhovateľky v roku 2005, keď dočasne ochrnula, sa im naskytná príležitosť na zmenu, z dokazovania nevyplývalo, že by sa manželom podarilo preklenúť dovtedajšie problémy a napraviť svoj vzťah. Práve naopak, v roku 2007 bola dôvera navrhovateľky voči manželovi naštrbená jej odhalením, že manžel udržiaval kontakt k inou ženou. To je zjavné z toho, že navrhovateľka už vtedy navrhla rozvod a od toho času sa už s manželom ani intímne nestýkala. V tomto období teda došlo k vážnemu narušeniu manželského vzťahu, ktorý už nebolo možné považovať za harmonický. Pozitívna zmena v podobe premiestnenia spoločného bydliska do rodinného domu v F. R. a s tým spojeného zlepšeného citového prežívania navrhovateľky trvala príliš krátko na to, aby zabránila definitívnemu úpadku manželstva, ktorý sa dostavil po tom, ako manžel v roku 2012 využil novú pracovnú príležitosť v W. A. a opustil spoločnú domácnosť. Účastníci konania už nekomunikovali ako manželia, prestali vnímať svoje vzájomné potreby a hospodária oddelene. Všetky vyššie uvedené okolnosti treba potom považovať za príčiny, ktoré viedli k

odcudzeniu manželov, a to jednak po fyzickej (intímnej), ako aj po psychickej stránke (oddelené bývanie, komunikácia len cez dcéru, nezáujem o druhého, neprejavovanie náklonnosti). Účelom manželstva je predovšetkým vedenie spoločného života, v ktorom sa manželia vzájomne podporujú. To vyplýva z povinností manželov žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. V danej veci manželia tieto povinnosti porušujú, lebo nežijú v jednej domácnosti (12 rokov) a intímny život nevedú (8 rokov). Za tento čas sa ani jeden z nich nijakým významným spôsobom nepričinil o záchranu svojho manželstva. To všetko dotvára obraz o vzťahoch medzi manželmi, ktoré treba posúdiť ako vážne narušené tak, ako to má na mysli § 23 ods. 1 Zákona o rodine. Dlhodobá pasivita účastníkov konania, ktorí po dlhé roky neboli ochotní zmeniť svoje bydlisko s cieľom obnoviť manželské spolužitie, sa nezmenila ani po tom, ako si manžel našiel v W. A. nové pracovné uplatnenie, ani následne po doručení samotného návrhu na rozvod. Je to dôkaz toho, že ide o nenapraviteľný stav. V intenciách § 23 ods. 1 Zákona o rodine to znamená trvalý rozvrat manželstva, ktoré tak nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia. Na tom nič nemení ani to, že na pojednávaní manžel vyhlásil, že šanca na zmenu závisí od navrhovateľky. Okrem toho, že navrhovateľka to vzápätí razantne odmietla s odkazom na viacročný nemenný stav, z dokazovania nevyplývalo, že by za rozpad manželstva mohla navrhovateľka a ani súd nezistil, že by záchrana manželstva závisela práve od nej. Odhliadnuc od toho podľa názoru súdu z vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť záver, že by manžel mal naozaj v úmysle aktívne sa podieľať na obnovení manželstva, preto tento manželov prejav nepovažoval za úprimný. V konečnom dôsledku jeho odkaz na to, že „zázraky sa dejú“, je len prejavom toho, že sa spolieha na niečo výnimočné, neštandardné, nadprirodzené, a teda neisté. Ustanovenie § 23 ods. 1 Zákona o rodine však bezpochyby nemá za cieľ vylučovať rozvod v prípadoch, keď existuje len teoretická možnosť obnovenia manželského spolužitia, pretože o takejto teoretickej (zázračnej) možnosti sa dá uvažovať vždy, čo by viedlo k absurdnému výsledku, pretože tým by boli rozvody vylúčené en bloc. Citované ustanovenie sa opiera o možnosť očakávania obnovenia manželského spolužitia, teda o odôvodnenú predpoklad, že manželstvo sú schopní a ochotní napraviť práve manželia, a nie nadprirodzené sily. V tejto veci to tak nie je. Manžel nedokázal dokonca ani predostrieť konkrétnu predstavu o tom, ako by malo dôjsť k obnove manželského spolužitia. Spoliehať sa na to, že niekedy v budúcnosti bude jeho bytová situácia vyriešená, je príliš neurčité a z hľadiska možnosti očakávať obnovenie manželského spolužitia nepodstatné už aj len z toho dôvodu, že navrhovateľka odmietla, že by nové bývanie a majetok bolo spôsobilé viesť k záchrane manželstva. Vzhľadom na to mal súd za dostatočne preukázané, že medzi manželmi došlo k takému citovému ochladeniu a intímnemu odcudzeniu, ktoré neposkytuje priestor pre nádej, že dôjde k náprave. Keďže manželstvo už nemôže naplňovať svoju funkciu, ktorým je vytvoriť harmonické a trvalé životné spoločenstvo (§ 1 ods. 2 Zákona o rodine) a obnovenie manželského spolužitia nemožno očakávať, sú splnené všetky podmienky na rozvod manželstva podľa § 22 a 23 Zákona o rodine. V dôsledku toho sú manželstvo účastníkov konania rozviedol (výrok I). Konanie o rozvod manželstva je konaním, v ktorom platí zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (§ 52 CMP). Ich náhrada prichádza do úvahy vtedy, ak niektorý zo subjektov zavinil trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli (§ 53 CMP), alebo aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé (§ 54 CMP). V každom prípade, o povinnosti nahradit' trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh (§ 57 CMP). Pretože v tomto konaní štátu žiadne trovy nevznikli a návrh na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania nebol podaný, súd o trovách vzhľadom na citované ustanovenia nerozhodoval.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie manžel, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť. Nesúhlasil s tvrdením, že nemal v úmysle aktívne sa podieľať na obnovení manželstva a rovnako nesúhlasil s tým, že ide o nenapraviteľný stav manželstva. Poukázal na to, že v rozhodnutí sa uvádzajú mnohé nepresnosti a nepravdy. Nie je pravdou, že roky žili v mestách vzdialených od seba 200 kilometrov, keď on celé roky žil v A.. Do bytu v M. sa nemohol nasťahovať, lebo sa tam pred rokmi nasťahoval jeho rozvedený švagor, brat navrhovateľky. Poukázal na to, že iba od marca 2020 sa vrátil do W. A., a to hlavne kvôli rodičom v súvislosti so sťažnými podmienkami, ktoré im spôsobili obmedzenie pohybu v súvislosti so šírením nákazy. Súd poukázal na neochotu manželov presťahovať sa, no z jeho strany sa nejedná o neochotu, ale on stav vyvolaný sťažnými podmienkami a obmedzeniami, ktoré pretrvávajú. To, že si našiel prácu v týchto časoch v malom meste, je prejavom božej milosti, ako aj nezmierenia sa s jestvujúcou sťažnou situáciou, prejavom jeho úsilia a enormnej snahy zvrátiť okolnosti a pripraviť podmienky pre obnovenie ich manželstva. Nie je pravdou, že by navrhovateľku finančne nepodporoval. Až do konca minulého roku akceptoval, že i napriek tomu, že ich dcéra C. už pred rokmi nedokončila štúdium na Univerzite Komenského, Filozofickej fakulte v Bratislave, v súčasnosti už viac ako rok žije v zahraničí, bude naďalej platiť súdom nariadené výživné, ktoré dodnes

posiela manželke na účet, keďže ho na to zaviazal súd. Suma poukázaná na jej účet predstavuje niekoľko tisíc eur a právny poriadok to nazýva bezdôvodným obohatením, takto to bude kvalifikované aj súdmi, pretože navrhovateľka dobre vedela, že dcéra ukončila pred rokmi štúdium. Poukázal na to navrhovateľke pri správe s poukázanými platbami v poznámke pri prevode peňazí a podľa jeho názoru toto bolo hlavným spúšťačom jej rozhodnutia rozviesť sa. Bol to strach, že nebude mať prostriedky na byt. Navrhovateľka predpokladá, že ho súd zaviazže, aby jej i po rozvode manželstva prispieval finančne a podľa jeho názoru našla riešenie v rozvode, keď bola oklamaná strachom z nedostatku. Namietol, že zákonný sudca degradoval manželstvo na úroveň hračky v rukách dieťaťa, ktoré keď ju hračka omrzí, tak ju odhodí. Obnovu ich manželstva dal do roviny „absurdného“ výsledku teoretickej zázračnej možnosti. Mal za to, že zákonný sudca úplne nedostatočne viedol pojednávanie smerom k záchrane ich manželstva. Odvolateľ poukázal na to, že navrhovateľka si evidentne po úraze nepamätá mnohé skutočnosti a prejavy láskavosti a snahy o obnovenie ich manželstva z jeho strany.

4. K odvolaniu manžela sa písomne vyjadrila navrhovateľka, ktorá uviedla, že v odvolaní uvádza niekoľko nepravdivých a zavádzajúcich informácií. Pokiaľ manžel tvrdí, že v W. A. žije od marca 2020, uviedla, že v lete v roku 2012 sa odsťahoval z bytu v M., v ktorom v rokoch 2011-2012 spoločne bývali, do W. A., kde si údajne našiel prácu. Urobil to bez ohľadu na jej názor na skutočnosť, že mladšia dcéra v tom čase chodila do školy v M. a staršia dcéra bola tehotná a vzhľadom na jej zdravotný stav bolo potrebné, aby jej stále bol niekto na blízku. Manžel odišiel bývať k rodičom a jej povedal, že má ísť bývať k svojej mame do T.. Pripustila, že manžel sa neskôr do A., kde si našiel ďalšiu prácu, nič to nemení na skutočnosti, že po svojom odchode do W. A. v roku 2012 ju nechal v prenajatom byte v M. bez toho, aby prispieval na jeho prenájom, aby prispieval na jej živobytie. Preto ponúkla bývanie v byte svojmu bratovi, ktorý jej osem rokov pomáha platiť polovicu nájomného, aj keď obýva len jednu z troch izieb. Manžel platí iba výživné na mladšiu dcéru vo výške 206 eur, ktorého sa musela domáhať na súde, keďže dobrovoľne jej dlhší čas neprispieval na starostlivosť o ňu. Jej na živobytie neprispieval žiadnou pravidelnou sumou, pričom keď občas prišiel navštíviť dcéru, tak doniesol nejaký nákup. Pripustila, že dcéra nedokončila vysokoškolské štúdium a už rok žije v Nórsku, kde navštevovala jazykovú školu, pričom v súčasnosti v Nórsku iba brigáduje, aby si mohla zaplatiť pokračovanie v druhom stupni jazykového štúdia. Pokiaľ sa manžel domnieva, že navštevovanie jazykovej školy v zahraničí nespĺňa podmienky definované v zákone ako „sústavná príprava na povolanie“, a nie je už ďalej ochotný ju finančne podporovať, má možnosť požiadať súd o zrušenie platenia výživného. K tvrdeniu manžela, že „tvrdohlavo zotrúva vo veľkom byte“, uviedla, že v trojizbovom prenajatom byte osem rokov bývala so svojou (a manželovou) dcérou a svojim bratom, ktorý platí polovicu nájomného. Poukázala na to, že bývanie s dcérou aj v malej garsónke by ich vyšlo na vyššiu sumu, ako polovica súčasného nájomného v trojizbovom byte. Uviedla, že kresťanská láska sa dokazuje každodennými činmi vo vzťahu k manželke a deťom, a nie vzletnými teologicko-filozofickými úvahami, ktorých v ich manželstve zažila niekoľkonásobne viac ako lásky. Odporučila manželovi, aby namiesto zarytej snahy o záchranu manželstva, ktoré už roky existuje iba na papieri, venoval viac pozornosti svojim deťom, aby jeho rodičovský vzťah nedopadol podobne ako jeho manželstvo.

5. K vyjadreniu navrhovateľky sa písomne vyjadril manžel, ktorý zotrval na dôvodoch obsiahnutých vo svojom odvolaní. Uviedol, že o potrebe riešiť situáciu ohľadne ďalšieho bývania rodiny navrhovateľka vedela omnoho skôr, ako uvádza vo svojom vyjadrení, dávno predtým, ako otehotnela ich staršia dcéra. Byt v W. A. predali, pričom išlo o spoločné rozhodnutie a polovica peňazí z predaja bytu išla na účet navrhovateľky. Keďže vzhľadom k jeho príjmom, ktoré boli v roku 2011 asi štyrikrát nižšie oproti príjmom v čase, keď sa odsťahovali z W. A. v lete 2009, uznal, že nevie financovať prenajatý v M. a súčasne živiť rodinu, navrhol navrhovateľke, aby si situáciu riešili prechodným bývaním každý samostatne s deťmi u rodičov až do zlepšenia situácie, čo ona kategoricky zamietla ešte v roku 2011. Od apríla 2013 opäť pracoval a býval v A., pričom chodil navštevovať aj manželku a nielen dcéry, ako to ona uvádza. Pripustil, že navrhovateľka mu nevie odpustiť, ako odišiel s pár osobnými vecami do W. A. za prácou. Dcéra C. žije trvale v Nórsku, ale dávno predtým ukončila štúdium na vysokej škole, bola evidovaná ako nezamestnaná na úrade práce a skutočný dôvod platiť výživné z dôvodu prípravy na povolanie sa skončil, i keď rozhodnutie súdu platí dodnes. O tom, že kresťanská láska sa dokazuje každodennými činmi nepochybuje, inak by neplatil neoprávnené výživné po celé tie roky a nenavrhol navrhovateľke stretnutie k uvedenej téme v snahe sa dohodnúť. Berie a bral to ako pomoc po celé roky od ukončenia štúdia dcéry na vysokej škole, inak by súhlasil s rozvodom, ale s rozvodom nesúhlasí.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce a dospel k záveru, že odvolanie odvolateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vecne správny.

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 19Pc/8/2020 je rozvod manželstva účastníkov. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie manželstvo navrhovateľky a manžela uzavreté dňa 17.02.1990 v Rožňave a zapísané v knihe manželstiev býv. rady Mestského národného výboru v Rožňave, zväzok 10, ročník 1990, str. 149, por. č. 12, rozviedol.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

10. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Manželstvo je zväzok muža a ženy, ktorý vzniká na základe ich dobrovoľného a slobodného rozhodnutia uzavrieť manželstvo po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom (§ 1 ods. 1 Zákona o rodine); účelom manželstva je vytvoriť harmonicky a trvale životné spoločenstvo, ktoré zabezpečí riadnu výchovu detí (§ 1 ods. 2 Zákona o rodine).

12. So zreteľom na obsah vyššie citovaného ustanovenia je potom zjavné, že ak už uzavretie manželstva je prejavom dobrovoľného a slobodného rozhodnutia neskorších manželov, a to s vedomím utvorenia takto rodiny vyznačujúcej sa jednak atribútom trvalosti založeného spoločenstva a na druhej strane jeho harmonického fungovania; uvedené aspekty by mali v manželstve pretrvávať po celý čas jeho existencie. I keď zaiste nemôže byť sporu o tom, že naplnenie takto vymedzené účelu manželstva môže z času na čas alebo aj častejšie byť obtiažne a na manželov sú tu kladené do istej miery zvýšené nároky; ani v prípade rodiny založenej manželstvom nemožno opomíňať faktory dobrovoľnosti a slobody rozhodnutia. Týmto treba rozumieť u už existujúceho manželstva aj právo oboch členov v minulosti založeného partnerského zväzku reagovať najmä na vývin vzájomných vzťahov vyhodnocovaním toho, či dôvody vedúce k dobrovoľnému a slobodnému rozhodnutiu vytvoriť s niekým trvalé životné spoločenstvo stále existujú a ak tomu tak nie je, aké sú príčiny takéhoto stavu a či tento treba považovať za trvalý (nezvratný) alebo naopak za taký, ktorý vykazuje len znaky dočasnosti. Takto i manželia majú povinnosť permanentne svoj vzťah kultivovať a podľa možnosti každý z nich tomu druhému poskytovať čo najviac dôvodov na to, aby ho presvedčil o správnosti v minulosti prijatého rozhodnutia a aby chyby vlastné napokon každému jedincovi nie len vyvážil, ale i prevážil pozitívami, pre ktoré sú pre jeho životného partnera prakticky bezpredmetnými úvahami o neuspokojivosti spolužitia a o jeho možnom ukončení. Práve tým je definovaný rozdiel medzi prípadmi, v ktorých prehodnotením niekdajšieho dobrovoľného a slobodného rozhodnutia vstúpiť do manželského zväzku spravidla obaja manželia dospejú k záveru, že takto vytvorené životné spoločenstvo je skutočne tým, o ktoré treba stáť a naďalej ho udržiavať a tými prípadmi, v ktorých výsledkom obdobného procesu hodnotenia je záver, podľa ktorého dôvody pre dobrovoľné a slobodné zotrúvanie v manželskom zväzku pominuli a niet rozumného dôvodu predpokladať, že by akýmkoľvek predstavitelným spôsobom mohlo dôjsť buď k náprave narušených vzťahov, alebo k naplneniu prakticky vyprázdneného vzťahu.

13. Pri vyjdení z takýchto úvah však základom pre uvažovanie o možnosti obnovenia spolužitia manželov, resp. o náprave stavu rozvrátenosti ich vzťahov, musí byť ochota oboch manželov hľadať riešenia spôsobilé opísanému zámeru napomôcť, s čím však samozrejme musí ísť ruka v ruke presvedčenie oboch partnerov o zmysluplnosti takéhoto počínania. To je možným, len ak tu nie je nadobudnutie už i len jedným z manželov presvedčenia, že prostriedky novej nápravy disharmónie vo

vzťahu boli prakticky vyčerpané a vzťahy sú tak narušené, že on považuje za vylúčené ďalšie pokusy o obnovenie niečoho, podľa neho už neživotného (formálneho).

14. Odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci šlo o práve takýto stav praktickej neobnoviteľnosti spolužitia navrhovateľky a manžela, a to jednak z toho dôvodu, že manželia žijú oddelene dlhšiu dobu a bolo treba usudzovať i na trvalosť, a teda i nemennosť stavu vecí, okrem toho však navrhovateľka rezolútne poprela záujem podieľať sa na manželom proklamovanom úsilí o udržania manželstva. A navyše tento účastník oproti tomu neposkytol v konaní žiadne argumenty a riešenia spôsobilé podľa neho presvedčenie navrhovateľky o neobnoviteľnosti vzťahu zmeniť a musela sa uplatniť úvaha, podľa ktorej na udržanie manželstva rovnako ako na jeho založenie, treba slobodné a dobrovoľné rozhodnutie oboch partnerov. Práve z toho zároveň plynie i pravidlo, podľa ktorého nikoho nemožno nútiť, aby proti svojej vôli zotrval v manželskom zväzku pre neho už neuspokojivom.

15. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, pričom sa dostatočným spôsobom vypořiadal i s námietkami odvolateľa a vzhľadom na to, že tento ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP.

18. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).